

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΕΙΧΕ συντελεσθῆ τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα καὶ οἱ πρῶτοι τῆς δημιουργίας σύζυγοι, ἐκδιωχθέντες τοῦ Παραδείσου, κατηγγυμμένοι, ἀπηυδηχότες καὶ περιτρομοί, ἔβαινον γοργῶ τῷ βήματι, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο νὰ φθάσωσιν εἰς ὠρισμένον τι μέρος.

Καὶ ὅμως ἤρχισε νὰ νυκτώνῃ. Ἦτο ἡ πρώτη νύξ, ἣν θὰ διήρχοντο ἔξω τῆς Ἐδέμ. Ὅλα τὰ περὶ αὐτοὺς ἦσαν ξένα, ἐπροχώρουσαν δὲ νομίζοντες, ὅτι θὰ εὑρισκον εὐχάριστον τέρμα καὶ ὅτι οἱ ἄγνωστοὶ τέως αὐτοῖς κόποι τοῦ δρόμου, θὰ ἀντημεΐθοντο.

— Ἐκουράσθηκα· εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Εὐα. Δίσθάνομαι ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἔλα νὰ καθήσωμεν ὑπὸ τὸ δένδρον αὐτὸ καὶ νὰ κοιμηθῶμεν μέχρι πρωΐας.

— Ἄς καθήσωμεν, προσέθηκε συναινῶν καὶ ὁ Ἀδάμ, δέχομαι προθύμως τὴν πρότασιν, ἀφοῦ χειρότερον ἀπὸ αὐτὸ ποῦ μᾶς ἔγινε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς γίνῃ. Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ τὴν χθεσινὴν πρότασιν σου, διότι ἂν τὴν ἀπέκρουον θὰ ἤμεθα ἀκόμη εἰς τὸν Παράδεισον!

— Πάλιν μεμψιμοιρεῖς; ὑπέλαθεν ἡ Εὐα. Ποσάκις σὺ ὁ ἴδιος εἶπες ὅτι ἤθελες νὰ δοκιμάσῃς ἀπὸ ὅλους τοὺς καρποὺς καὶ ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον ἀκόμη! ποσάκις ἐξεφράσθης ὅτι ἡ μονοτονία τοῦ βίου καὶ ἡ αἰδῖος τροφή σὲ ἐπροξένουν ἀνίαν. Ποσάκις ηὐχθήθης νὰ ἐπήρχετο μεταλλαγὴ τις ἐν τῷ τρόπῳ τοῦ ζῆν; Ἐπειδὴ δὲ εἶχον ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ ἱκανοποιήσω τὰς ἐπιθυμίας σου, δεικνύεις τώρα αὐτὴν τὴν δυσαρέσκειαν;

— Ἐὰν σὲ ἔλειπεν ἡ περιέργεια καὶ ἐὰν δὲν παρεσύρεσο ἀπὸ τὴν κακόβουλον εὐγλωττίαν τοῦ κατηραμένου Σατανᾶ, θὰ ἤμεθα ἀκόμη ἤσυχοι καὶ εὐδαίμονες ἐν τῷ Παραδείσῳ.

— Τότε ἄς μὴν ἐγεύεσο τοῦ καρποῦ τὸν ὁποῖον σὲ προσέφερον. Ἐγνώριζες ὅτι τρώγων ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐπέσυρες τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου.

— Βεβαίως ἂν ἔμενον μόνος, ἄνευ σοῦ, ἐν τῇ Ἐδέμ, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ φάγω τὸ ἀπαγορευθὲν. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς

καθ' ἣν, ἐξυπνήσας σὲ εἶδον παρὰ τὸ πλευρόν μου, ἐνόησα ὅτι θὰ μὲ ἐσαγήνευες, ὅτι θὰ μὲ καθίστας ἐρμῆιον τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν θελήσεών σου καὶ ὅτι ἀφοῦ ἄπαξ ἐστερήθην τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἰσχύος, τὰς ὁποίας δίδει ἡ μονὰς τοῦ ἐγῶ, ἔπρεπεν ἀργὰ ἢ ταχέως νὰ ὑποκύψω εἰς τὰς θελήσεις τοῦ προστεθέντος δευτέρου ἐγῶ.

— Ἄφησε τώρα αὐτὰς τὰς ἀνοησίας καὶ κοιμήσου' ἐπεῖπεν ὀργίλως ἡ Εὐά· κατακλιθεῖσα δ' ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς γλῶσσης ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν σύζυγον καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, παραδοθεῖσα τῷ ὕπνῳ.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ὅθεν ἡμέρας καθ' ἣν οἱ πρῶτοι σύζυγοι εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἤρχισαν νὰ διχονοῶσι καὶ νὰ διαπληκτίζονται πρὸς ἀλλήλους!

*
*
*

Τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀπαυδῆσαν ἀπεσύρετο καὶ τὸ λυκόφως τῆς χαραυγῆς ὁροσερόν καὶ σφοριγῶν ἀντικατέστησεν αὐτό. Ὁ Ἄδὰμ ἐξυπνήσας καὶ μὴ εὐρίσκων περίξ του οὔτε τὰς αἴγας οὔτε τοὺς εὐχρύμους καρπούς τῆς Ἐδέμ, ἠγέρθη καὶ μετέβη εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς. Κανονικὴ καὶ ἐλαφρὰ ἀναπνοή, ἐξερχομένη τοῦ ῥοδαλοῦ στόματος τῆς Εὐας ἐδείκνυεν ὅτι ἡ σύντροφός του βαθέως ἐκοιμάτο.

Ἀλλὰ μετὰ τινα χρόνον ὁ ἥλιος ἐπικαθῆσας τοῦ προσώπου τῆς ἐξύπνισεν αὐτήν. ἠγέρθη, ἐτάνυσε νωχελῶς τοὺς τορευτοὺς αὐτῆς βραχίονας, ἐχασμήθη δειξάσα τὰ κείνα καὶ τοὺς μῆκωνας τοῦ ἀβροῦ στόματός της, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, οἷτινες ἀπήστραψαν ἐκ λάμψεως γλυκυτάτης, στρέψασα δὲ τὸ βλέμμα περίξ ἐξεπλάγη μὴ βλέπουσα τὸν μόνον τῆς σύντροφον. Ἐτρόμαξε! Πρῶτην φεραν εὐρίσκετο μόνη καὶ εἰς μέρος ἀγνωστον.

— Ἄδὰμ, Ἄδὰμ, Ἄδὰμ! ἐκραύγασεν εἰς τρεῖς διαφόρους τόνους φωνῆς, ἀλλὰ μόνον ἡ ἡχώ ἐπανέλαβε τοὺς ἰδίους τόνους, βαθεῖα δὲ ἐπηκολούθησε σιωπή.

Τότε ἡ Εὐά ἤρξατο νὰ τρέμη. Πρωτοφανῆς, δι' αὐτήν, φόβος τὴν περιέβαλεν. Ἀνεγνώριζε τὸ βάθος τῆς ἀμαρτίας τῆς παρακοῆς. Ἐὰν ὁ Ἄδὰμ ἐξηφανίσθη διὰ παντός τί θ' ἀπεγίνετο αὐτὴ μόνη, ἀνευ σύντροφου, ἀνευ προστάτου; Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς ἤρχισε νὰ ἐπικαλῆται τὸν θάνατον. Ἐν τῇ μετανοίᾳ τῆς ἐσκέφθη νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Σαββαῶθ διὰ παρακλήσεων.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἤμαρτον, ἤμαρτον!

Ἐν συριστικῶν γῆ, γῆ, γῆ, ἠκούσθη τότε, ἡ δὲ Εὐά τρομάξασα, περιέφερε τὸ βλέμμα διὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος ὁπόθεν ἐξήρχετο ὁ λεπτόφωνος γέλιος. Ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε.

— Θεέ μου, συγχώρησόν με, συγχώρησόν με, Θεέ μου, ἐπιπέλαθε καὶ πάλιν.

Ἐν ἡγήροτερον χαγάνισμα τῆ ἀπήντησε, τότε δὲ στρέψασα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω διέκρινε μεταξύ τοῦ διχαζομένου καρπού τοῦ δένδρου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκοιμήθη, τὴν κεφαλὴν τοῦ Σατανᾶ ἐξηκολουθοῦσαν νὰ γελᾷ γέλωτα εἰρωνικόν, μυκτηριστικόν, διαβολικόν.

— Μ' ἐτρόμαξες, καυμένη, τῷ εἶπε. Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦσο σύ ! Διατί ἐξήλθες τοῦ Παραδείσου καὶ πῶς εὗρίσκεσαι ἐδῶ ;

— "Ὅλα θέλεις νὰ τὰ μάθης ! ὑπέλαθε μειδιῶν ὁ Σατανᾶς. Λοιπὸν μάθε ὅτι ὁ Σαββαῶθ ἐξωργίσθη ἐναντίον μου, διότι ἔγεινα φίλος σας καὶ σᾶς παρεκίνησα νὰ γευθῆτε τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Μὲ ἐξεδίωξε καὶ μὲ διέταξε νὰ σᾶς παρακολουθῶ καὶ νὰ σᾶς ἐπιβλέπω καὶ νὰ σᾶς ποδιηγεῶ. Ἄναγκαζόμενος ὅθεν νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγὴν του, εὗρισκωμαι ἐδῶ.

— "Α ! τί καλὰ ! τί καλὰ ! ἀπήντησεν ἡ Εὐᾶ ἀγαλλομένη, μολοντί εἰσαι ἡ αἰτία ποῦ δυσχεραστήθην μὲ τὸν Ἀδὰμ, χαίρω ὅμως διότι δὲν μένω μόνη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, πρὶν δ' ἢ πληθυνθῆ ἡ γενεὰ μας ἀπεκτήσαμεν τὸν φίλον τῆς οἰκογενείας. Φοβοῦμαι μόνον μήπως ὁ Ἀδὰμ δυσχεραστήθῃ βλέπων σε ἐδῶ.

— Νὰ τος, ἔρχεται, κατάρτος, ὁ δυστυχής.

Καὶ πράγματι ἐφάνη ἐρχόμενος ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δρυμοῦ ὁ Ἀδὰμ, φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων κλάδους μεστοὺς ὀπωρῶν καὶ ἔχων δεδεμένους διὰ σπαρτίων ρίζας διαφόρων φυτῶν. "Αὐτὸς ἔφθασεν ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ περίεξ, ἐνῶ ἡ Εὐᾶ τὸν παρετήρει μετὰ περιεργείας. Μετὰ μικρὸν τὴν ἠρώτησε !

— Μὲ ποῖον ὄμιλεις ἐδῶ ;

— Μὲ κανένα ! ἀπήντησεν αὐτῇ ἀποτόμως.

— Πῶς μὲ κανένα ; ἀφοῦ ἤκουσα ὄμιλίας.

— Ἐκαμνα τὴν ἐωθινήν προσευχὴν μου πρὸς τὸν Σαββαῶθ καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ σὲ προσφυλάττῃ νὰ μὴ σὲ φάγουν τὰ ἄγρια θηρία. Ἡ προσευχή μου εἰσηκούσθη καὶ ἐπέστρεφες σῶος καὶ ἀβλαβής.

Ἐν χῖ, χῖ, χῖ, ἠκούσθη εἰρωνικῶς ἐκπεμπόμενον ἐκ τοῦ δένδρου ἡ Εὐᾶ ἔγεινε καταπόρφυρος

Ὁ Ἀδὰμ ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Σατανᾶν

— Καὶ ἐδῶ μᾶς παρεκολούθησες ; τῷ εἶπε. Δὲν μᾶς κρίνεις τοῦλάχιστον εἰς τὸ βράχρον εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς ἔσφιξες ;

— Πάλιν δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος; ἤρωτησεν ὁ Σατανᾶς. Σᾶς ἐδίδαξα τόσα πράγματα· σᾶς ὠδήγησα εἰς τὸ ὠραιότερον μέρος τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἐπίγειος Ἑδέμ, ὅπου ὑπάγει ἀνοιχτὴ ἀειθαλής· θὰ σᾶς διδάξω δὲ ἀκόμη τόσα ἄλλα διὰ νὰ ζῆτε ἐν σχετικῇ εὐδαιμονίᾳ, ἐλαττώων οὕτω τὴν κατάραν τοῦ Σαββαθίου, καὶ ἀντὶ νὰ μὲ δεχθῆς εὐγνωμόνως, σὺ μὲ ἀποπέμψεις;

— Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἐκάστη νέα διδαχὴ σου ἐπιφέρῃ καὶ νέαν δυστυλίαν.

— "Α! ὄχι! ὑπέλαβεν ἡ Εὐά· ἔχομεν ἀνάγκην ἐνὸς ὁδηγοῦ, ἐνὸς φίλου, μάλιστα δὲ ἂν θέλῃς ἐνὸς προστάτου, ἀφοῦ ἐγάσαμεν τὴν προστασίαν τοῦ Παντοδυναμοῦ.

— "Ας μᾶς προστατεύῃ μακρόθεν· δὲν θέλω νὰ εὐρίσκηται μεθ' ἡμῶν, ἀπήντησεν ὁ Ἀδάμ, ἀφοῦ διὰ τὴν ἐκδίωξιν καὶ ἀπώλειαν ἣν ὑπέστημεν αὐτὸς πταίει.

— Διαμαρτύρομαι, ἀπήντησεν ὁ Σατανᾶς, δὲν πταίω ἐγώ, πταίει αὐτή. Καὶ ἔδειξε τὴν Εὐάν.

— Ἐγώ; . . . ἂς γελάσω, ὑπέλαβεν ἡ Εὐά. Εἶναι φῶς φανερόν ὅτι δι' ὅλα αὐτὸς πταίει. Καὶ ἔδειξε τὸν Ἀδάμ.

Εἰς τὴν ἐκπληξιν τοῦ Ἀδάμ ἐνώπιον τοιαύτης ἀπροσδοκῆτου κατηγορίας, ὁ Σατανᾶς ἐκ νέου ἐγχαλάνισε.

Ἄλλ' ἡ Εὐά κύψασα τότε εἰς τὸ σὺς τοῦ Ἀδάμ, ὠμίλησεν αὐτῷ μυστικῶς. ἤρχισε νὰ τὸν θωπεύῃ καὶ νὰ τὸν ἀσπάζηται. Ἐφαίνετο περιμένουσα παρ' αὐτοῦ τὴν συγκατάθεσίν του. Ὁ Ἀδάμ ὅμως ἔδεικνύετο ἀμετάπειστος.

— Τί προσπαθεῖτε νὰ πείσετε ὁ εἰς τὸν ἄλλον, εἶπε τότε μυκτηριστικῶς ὁ Σατανᾶς. Ἐὰν θελήσω ἐγώ, σὺ μὲν Ἀδάμ θὰ γίνῃς τὸ παίγιον τῆς Εὐάς, ἡ δὲ Εὐά τὸ ἔρμαιόν μου. Ἐὰν διατάξω, θὰ τεκνοποιήσητε καὶ θὰ γίνετε γονεῖς ὁμοίων πρὸς ὑμᾶς ὄντων. Ἐὰν ἐπιθυμήσω, ὁ πρῶτον υἱὸς σας θὰ φονεύσῃ τὸν δεύτερον. Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ πραγματοποιηθοῦν, χωρὶς νὰ ἤμαι πλησίον σας καὶ χωρὶς νὰ μὲ βλέπετε.

— "Α! τί κοῦμα! ἐψιθύρισεν ἡ Εὐά μὲ δακρυβρέκτους τοὺς ὀφθαλμούς, πόσον ἤθελα νὰ μείνης μαζί μας! Καὶ λαβοῦσα ὠραῖον ῥοδάκινον ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ αὐτό.

— Εὐά! ὑπέλαβεν τότε ὁ Σατανᾶς. Μόνον οἱ ὅμοιοί σου δύνανται νὰ ἐκλάβουν ὡς εἰλικρινῆ τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην τῆς θλίψεως. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὅπωςδήποτε ἐπιζητεῖς τὴν φιλίαν μου, θὰ σὲ ἀνταμείψω δίδων σοι μίαν εὐχὴν. Σ' εὐχομαι ὅθεν εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις τοῦ βίου σου ἅμα ὡς λάβῃς σύμμαχόν σου μὲν τὸ ψεῦδος, ὅπλα δὲ τὰ δάκρυα, νὰ ἐξέρχῃσαι πάντοτε νικητρία!..

— Καὶ δι' ἐμέ ; ὑπερώτησε τότε δειλῶς καὶ χαμοβλέπων ὁ Ἄδὰμ.

— Διὰ σέ ; Διὰ σέ ; Ἴδου ἡ εὐχή μου : Πάντοτε νὰ μεμφιμοιρῆς καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἦσαι εὐχαριστημένος !

* *

"Όταν ὁ Ἄδὰμ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ μεμφθῆ τὸν Σατανᾶν διὰ τὸ παράδοξον τῆς εὐχῆς του, ἀντ' αὐτοῦ εἶδε νεφέλην κυλισμένην εἰς τὸ ἀγανὲς καὶ ἀπομακρυνομένην μετ' ἰλιγγιώδους ταχύτητος.

"Ἐκτοτε ἡ εὐχή ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ πρὸς τὸν Ἄδὰμ καὶ τὴν Εὐᾶν, τὸν προπάτορα δηλαδὴ καὶ τὴν προμήτορα, εἶναι ἐκείνη ἣτις διέπει τοὺς ἀπογόνους ἐνὸς ἐκάστου, ἐπεκταθεῖσα ἐφ' ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Μουτῆνι 1900.

ΚΩΝΣΤ. ΜΕΤΑΞΑΣ ΒΟΥΠΟΡΙΤΗΣ.

— Οὐφ ! τί ἄθλιος καιρὸς, καυμένη !

— Καλὰ, δὲν βλέπεις τί ἀπελπισία ! Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι ἂν δὲν ἀλλάξῃ, θὰ ἔχωμεν τὸν αὐτὸν ἄθλιον καιρὸν ! . . .

* *